

GÅSVÆR: Kristihimmelfartsdag var en mild og fin vårdag på fiskeværret Gåsvær. Mannfolkene samlet seg nede på kaien der noen tok opp fra en av båtene en oval og rar «flottør» som hadde fulgt opp med bruket til noen av fiskerne. Plutselig smeller det – tolv personer ble drept, og to alvorlig skadet. FOTO: PRIVAT

<<< Historien starter på siden foran...

Ulykken et kall til å vende om....

to timers båttur dit. Da en av de pårørende kommer om bord, sier han:

– Dette er et mektig kall til oss fra Gud, og det ble det. Innover mellom vårgrønne holmer og øyer gikk ferden – den siste ferd for mange av dem. Men på denne turen ble sjelefreden også flere til del.

– I far sin familie var det ni søsken, tre gutter og seks jenter. Tante Margrete var den sjettede i søskenflokk. Hun ble omvendt til Gud før ulykken. Hele uka før Kristihimmelfartsdag var hun så urolig for alle de hjemme. En natt våknet hun og måtte be for dem. Det lå slik på henne at de måtte bli frelst. På et møte noen dager før, vitnet hun. Nøden for de som var ufrelst hjemme lå på hennes hjerte hele tiden, og hun spurte om noen på møtet ville være med å be for dem.

– Er det ikke underlig hvordan Gud vender alt til det gode. De som ble tatt ifra oss, ble evig lykkelige. Og vi som er igjen ble vakt til å se Guds nåde og livets virkelige verd, sa tante Margrete etter at hun så tilbake på det som hadde skjedd.

Aldri hadde det vært større sorgeskare ved den store Gardstad kirke som denne dagen da åtte personer fra familien Gåsvær skulle begraves. Folket strømmet til fra hele Vikna. Over 500 mennesker trengte seg inn i kirken, og det var fullt over alt. I midtgangen stod syv kister. Vesle Harald fikk hvile sammen med faren.

– Siste gang far kom fra sjøen, hadde han med seg bibel til mor. De hadde bedt og lest sammen fra Ordet, men mor var ikke sikker på om han hadde fått sett inn i evangeliet. Det ble mye smerte og uro på grunn av denne usikkerheten etter ulykken.

– Men en natt fikk hun i en drøm se far komme imot seg, og han sier: «Jeg har det godt!» Fra den dag var mor løst fra denne smerten. Hun opplevde at det var Herren som på dette viset løste henne fra den.

Gud er alltid god

Gåsvær Berre legger ikke skjul på at hun i ettertid var bitter på det som skjedde, men etter hvert fikk hun se at Herren berget så mange hjem for evig og alltid denne dag. Hadde ikke ulykken skjedd, hadde de kanskje aldri blitt berget. Når mennesker står imot kallet fra himmelen, så fører det til slutt til forherdelse.

– Vi har så lett for å gjøre det til et paradys her på jord, men Herrens mål er å få den enkelte av oss hjem. Da må han gjerne bruke harde midler. Herren lar ikke slike ulykker skje uten at han berger de som lar seg berge. Ulykken var et kall til å være rede! Herren oppdrar oss til å se at alle ting tjener til det gode for dem som elsker ham.

– Noen sier at vi får lov å sparke Gud på leggen, men det er forferdelig! Vi har ingen rett til å bli sinte på Gud! Herren har et mål med alt som skjer! Gud har en plan med alt, selv om vi ikke kan se det. Herren har selv sagt det, og vi har intet å kreve. Det er nåde at Herren tar seg av oss. Guds ord sier at både lykken og ulykken kommer fra Herren, avslutter Elsa Gåsvær Berre. DAGEN

– Det som for oss e

Under gir vi et utdrag fra boken «Grunnbrott i livets vei» av Steinar Hunnestad, som har et kapittel fra ulykken på Gåsvær. Saken er i hovedsak hentet fra begravelsen i kirken. Det er Hanna Gåsvær, mor til Elsa, som her er omtalt.

«Fremst i kirken satt de nærmeste: Bestemor og mor, søsken og barn – slått av sorgens sjokk og ufattelige tap.

Hanna, som hadde mistet mann og barn, satt ved siden av gamle mor. Rolig støtte den prøvede aldersgrå kvinne sin datter i sorgen. Noe tynget særlig Hannas sinn. Det var Guds kall til å vitne.

– Skal ikke du si noe her i kirken, Hanna? Det var som en uhørlig røst beveget hennes sinn. Det stod for henne som en Guds påminnelse.

– Nei, nei, svarte hun inni seg, jeg har ikke noe å si. Hel-

ler ikke har jeg bekjent meg som en kristen.

– Men du og Torstein har lest i Bibelen og bedt sammen i hele vinter. Og aldri har du heller vært helt borte.

– Nei, nei, jeg klarer det ikke, vegret hun seg.

– Men de som fant fram til Gud i dødens stund, ba deg om å hilse til folket at de måtte vende om...

Vil du ikke reise deg og si noe om Gud? Om meg ... Nå skalv hun over hele kroppen. Kallet til å vitne i denne situasjonen, tok henne sterkt.

Gamlemor merket det, og la

varsomt sin rolige arbeids-hånd over en av hennes – men sa ikke noe.

– Jo, hvisket hun til slutt, jeg skal gjøre det – hvis du Gud gir meg frimodighet, ord og kraft ...

Jeg legger alt fra meg i dine hender, så blir saken din.

Etter talen følte presten seg så urolig framme i koret. Hanna hadde reist seg, hun sa ikke noe, men han fulgte henne med øynene.

Så trengte han seg ned mellom folket, og bøyde seg til henne:

– Er det noe du ønsker, hvisket han.

– Det står slik for meg at jeg må si noe her i dag, hvisket hun tilbake.

– Det skal bli ordnet, sa han. Sitt bare ned så skal jeg gi deg et vink.

Flere talte ved bærene, takket dem som var gått bort, og

ULYKKE: Kristihimmelfartsdag 1941 ble øysamfunnet Gåsvær i Vikna kommune på Nord-